U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. J.**, zastoupený Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2015, č. j. OAM-144/ZA-ZA14-K01-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 7. 2016, č. j. 29 Az 39/2015 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2015. Tímto rozhodnutím žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu: Žalobce je státním příslušníkem Makedonské republiky, muslimského vyznání a ve své zemi byl od roku 2006 příznivcem politické strany SDSM. Dle jeho tvrzení mu proto bylo vyhrožováno ze strany příznivců strany VMRO – DPMNE, byl také napaden a policií byly prohledány kanceláře jeho spolku na podporu turecké komunity. Zemi opustil v roce 2007 z politických důvodů, neboť byl kvůli své činnosti ve spolku obviněn z terorismu a řízení dosud probíhá. Do jara roku 2012 pobýval v České republice, dalšího dva a půl roku žil v Nizozemí, půl roku v Belgii a od února 2015 opět pobývá v České republice. Pas mu byl zabaven v Nizozemí v rámci deportace.

Při posuzování hodnověrnosti tvrzení žalobce a hodnocení situace turecké menšiny pak soud konstatoval, že o žalobcově spolku není ze žádných pramenů nic známo, turecká menšina pak podle zprávy MZV ČR není diskriminována, má svoje tři politické strany, a

to dvě koaliční a jednu opoziční. Menšina provozuje řadu kulturních spolků a organizací, má své noviny, program ve státní televizi, vlastní rádiové vysílání i státní svátek. V odlehlých horských oblastech, odkud pochází žalobce, je však dostupnost vzdělání, zdravotní péče i sociální zabezpečení horší. Úroveň dodržování lidských práv je obstojná, zemi trápí především korupce. Soud pak neuvěřil žalobcově tvrzení o stíhání z politických důvodů (ba stíhání vůbec), jednak proto, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu téměř deset let po popisovaných událostech, jednak mu byl ve Štipu (centrum oblasti) v roce 2011 vystaven nový cestovní doklad, což o zájmu státu z pohledu případného trestního stíhání rozhodně nesvědčí. Pokud tedy správní orgán hodnotil žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako víceméně účelovou, podanou z důvodu legalizace zdejšího pobytu, soud s tímto závěrem souhlasil.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. Namítal, že rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností spočívající v chybně provedeném dokazování a v absenci logických vazeb mezi některými provedenými důkazy a závěry, které z nich soud učinil. Hlavním důvodem pro toto tvrzení byla skutečnost, že důkazy, ze kterých správní orgán i soud vycházely, byly nedostatečné k tomu, aby vyvrátily žalobcovu výpověď k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel má za to, že v daném řízení nelze pouze mechanicky odkázat na obecné informace o zemi jeho původu, ale musí se zkoumat věrohodnost každého jednotlivého azylového příběhu, což se v tomto případě nestalo. Nesprávné posouzení právní otázky pak spatřoval především v nepřiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, kde se soud se všemi rozhodnými skutečnostmi rovněž nevypořádal.

Přijatelnost kasační stížnosti spatřoval stěžovatel v zásadních pochybeních krajského soudu i žalovaného při zjišťování skutkového stavu, při hodnocení důkazů a dále v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Všechny tyto vady mají přímý dopad do jeho hmotně-právního postavení.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenašel žádnou otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se z důvodu nutnosti sjednocování judikatury a ani stěžovatel sám takovou otázku v kasační stížnosti nepředestřel. Důvod přijatelnosti spatřoval v zásadních pochybeních krajského soudu při zjišťování skutkového stavu a v nesprávném

posouzení právní otázky. Zde je ovšem nutno zdůraznit, že judikaturou takto formulovaný důvod přijatelnosti kasační stížnosti nemůže jít za hranice právní úpravy citované výše a že tento důvod byl koncipován jen jako určitá pojistka vůči zjevně excesivním postupům či rozhodnutím krajských soudů při posuzování otázek mezinárodní ochrany. Námitky stěžovatele proti rozsahu i hodnocení důkazů však svým obsahem jakémukoliv excesu krajského soudu nenasvědčují, sama skutečnost, že má stěžovatel odlišnou představu o tom, čím vším by se měl správní orgán či soud při dokazování v jeho případě zabývat a k čemu všemu se vyjádřit, k závěru o excesivním postupu nebo rozhodnutí soudu nestačí. Dle názoru Nejvyššího správního soudu byly navíc postupy správního orgánu i soudu při zjišťování skutkového stavu v zásadě standardní, totéž hodnocení se týká i tvrzeného nesprávného posouzení právní otázky doplňkové ochrany.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil žádnou skutečnost, z níž by mohl učinit závěr, že podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. listopadu 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu